

litigii și arbitraje - modificări legislative publicate în noiembrie 2020

Legea nr. 274/2020 pentru modificarea Legii nr. 286/2009 privind Codul penal a fost publicată în Monitorul Oficial, Partea I nr. 1144 din 26 noiembrie 2020 și este aplicabilă de la 29 noiembrie 2020.

Legea modifica art. 154 (Termenele de prescripție a răspunderii penale), alin. (4) și art. 231 (Plângerea prealabilă și împăcarea). Astfel, art. 154 alin. (4) din Codul penal are, ca urmare a modificării legislative, următorul text: *"Cu excepția infracțiunilor prevăzute la art. 218 și 220, în cazul infracțiunilor contra libertății și integrității sexuale, al celor de trafic și exploatare a persoanelor vulnerabile, precum și al infracțiunii de pornografie infantilă, săvârșite față de un minor, termenul de prescripție începe să curgă de la data la care acesta a devenit major. Dacă minorul a decedat înainte de împlinirea majoratului, termenul de prescripție începe să curgă de la data decesului."* – anterior modificării, în art. 154 alin. (4) din Codul penal erau prevăzute doar infracțiunile contra libertății și integrității sexuale săvârșite față de un minor, iar art. 231: *"(1) Faptele prevăzute în prezentul capitol, săvârșite între membrii de familie de către un minor în paguba tutorelui ori de către cel care locuiește împreună cu persoana vătămată sau este găzduit de aceasta, se pedepsesc numai la plângerea prealabilă a persoanei vătămate. (2) În cazul faptelor prevăzute la art. 228 și 230, împăcarea înlătură răspunderea penală."* – au fost eliminate din alin. (2) faptele prevăzute în art. 229 alin. (1), alin. (2) lit. b) și c) – diferite infracțiuni de furt.

Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului în Cauza Vereș împotriva României, din 24.06.2015 a fost publicată în Monitorul Oficial, Partea I nr. 1121 din 23 noiembrie 2020 și este aplicabilă începând cu aceeași dată.

La originea cauzei se află Cererea nr. 47.615/11, îndreptată împotriva României, prin care un resortisant al acestui stat, domnul Cornel Vereș, a sesizat Curtea la 22 iulie 2011, în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. CEDO a considerat că autoritățile nu au efectuat o anchetă aprofundată și efectivă privind acuzația credibilă a domnului Vereș, potrivit căreia un agent de poliție l-a supus la rele tratamente și a declarat Cererea ca fiind admisibilă, hotărând că a fost încălcat art. 3 din Convenție sub aspect material și procedural. Astfel, Curtea a hotărât că: a) că statul pârât trebuie să îi plătească reclamantului, în termen de trei luni de la data rămânerii definitive a hotărârii, în conformitate cu art. 44 § 2 din Convenție, suma de 12.000 EUR, plus orice sumă ce poate fi datorată cu titlu de impozit, cu titlu de prejudiciu moral, care va fi convertită în moneda statului pârât la rata de schimb aplicabilă la data plății și b) că, de la expirarea termenului menționat și până la efectuarea plății, această sumă trebuie majorată cu o dobândă simplă, la o rată egală cu rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, aplicabilă pe parcursul acestei perioade și majorată cu trei puncte procentuale.

Decizia Curții Constituționale nr. 355/2020 referitoare la admiterea excepției de neconstituționalitate a sintagmei "după obținerea cetățeniei române de către persoanele respective", cuprinsă în art. II alin. (4) din titlul II al Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 184/2002 pentru modificarea și completarea Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945-22 decembrie 1989, precum și pentru stabilirea unor măsuri pentru accelerarea aplicării acesteia și a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 94/2000 privind retrocedarea unor bunuri imobile care au aparținut cultelor religioase din România, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 501/2002 a fost publicată în Monitorul Oficial, Partea I nr. 1084 din 16 noiembrie 2020 și este aplicabilă începând cu aceeași dată.

CCR a admis excepția de neconstituționalitate ridicată de Dieter Junker și

Helga Junker în Dosarul nr. 17.478/325/2016 al Tribunalului Timiș - Secția I civilă și constată că sintagma "*după obținerea cetățeniei române de către persoanele respective*" din cuprinsul art. II alin. (4) din titlul II al Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 184/2002 este neconstituțională, în măsura în care se aplică cetățenilor străini și apatrizilor care îndeplinesc condițiile prevăzute de art. 44 alin. (2) fraza a doua din Constituție.

Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 16/2020 privind admiterea examinării sesizării formulate de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție cu privire la o problemă de drept a fost publicată în Monitorul Oficial, Partea I nr. 1047 din 09 noiembrie 2020 și este aplicabilă începând cu aceeași dată. ÎCCJ a stabilit că, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 13 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare, raportate la dispozițiile art. 31 coroborate cu cele ale art. 37 alin. (5) din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, republicată, cu modificările și completările ulterioare, termenul de prescripție a răspunderii contravenționale pentru contravențiile prevăzute de art. 26 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 50/1991, republicată, constând în executarea, fără autorizație de construire, a unei construcții ce cuprinde toate elementele structurale necesare pentru a fi considerată terminată la data constatării contravenției, curge de la data terminării în fapt a construcției.

Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 15/2020 privind soluționarea recursului în interesul legii ce formează obiectul Dosarului nr. 1.048/1/2020 a fost publicată în Monitorul Oficial, Partea I nr. 1021 din 03 noiembrie 2020 și este aplicabilă începând cu aceeași dată. ÎCCJ a admis recursul în interesul legii formulat de Colegiul de conducere al Curții de Apel Suceava și, în consecință, stabilește că: Acțiunea promovată de angajator în contradictoriu cu salariatul pentru restituirea sumelor achitate de primul celui de-al doilea, de bunăvoie, înainte de începerea executării silită, în baza unei hotărâri judecătorești executorii, de primă instanță, care ulterior este desfășurată în calea de atac, îmbracă natura juridică a unui conflict de muncă, a cărui soluționare se circumscrie prevederilor art. 256 alin. (1) din Legea nr. 53/2003 privind Codul muncii, republicată, cu modificările și completările ulterioare, atrăgând competența materială de soluționare în primă instanță în favoarea tribunalului - Secția specializată în litigii de muncă și asigurări sociale, conform art. 208 și art. 210 din Legea dialogului social nr. 62/2011, republicată, cu modificările și completările ulterioare.